

Nieuwste choreografie 'Rain' wederom indrukwekkend epos

De Keersmaeker meedogenloos mooi

Door Rinus van der Heijden

In *Rain*, de nieuwste productie van Anne Teresa De Keersmaeker, lijkt de Belgische choreografe op koning Midas, die alles in goud verandert. Want haar *Rain* blijkt gouden regen te zijn, letterlijk en figuurlijk.

Het toneelbeeld, dat wordt gedomineerd door een halfmond, zes meter hoog gordijn van zilverkleurige koorden, wordt beschenen door een gouden licht. Dat is het letterlijke gedeelte, figuurlijk blijken De Keersmaekers gouden handen na afloop, als je overdonderd achterblijft na haar zoveelste indrukwekkende epos.

Want dat is de enig juiste omschrijving van *Rain*, gedeeltelijk ontsproten aan De Keersmaekers vorige productie *In Real Time*. Gaf zij die choreo-

grafie nog - multidisciplinair - gestalte met 22 mensen, in *Rain* klaren slechts zeven vrouwen en drie mannen de klus. Maar wel binnen de oer mix van dans en muziek. En daarmee keert de grilligste aller Westeuropese choreografen na een korte omweg terug naar de vorm waar zij het best in is: dans en muziek als een beeldhouwer kneden tot telkens nieuwe syntheses.

Ritmes

Rain is gezet op Steve Reichs *Music for 18 musicians*, minimale muziek die hier is opgebouwd uit twee wezenlijk verschillende ritmes. Hoewel ze afzonderlijk van elkaar opereren, is hun wetmatigheid onontkoomblijk.

Hoe vreemd is het dan ook

het begin van *Rain* mee te maken. De dansers van De Keersmaekers gezelschap Rosas rennen door elkaar, vormen groepjes, beraden zich, ja, op wat? Boven hen heerst de ijzere greep van de muziek, in hen onzekerheid.

Maar die neemt De Keersmaeker in korte tijd weg. Plotse ling is daar weer haar zo kenmerkend concept. De rokjes zijn er, de hemdjes, de broeken, hemden, alles in pasteltinten.

Maar ook haar specifieke bewegingstaal: de wijd uit-zwaaiende armen, het vallen, rollen, ronddraaien, zwevende lichamen met uitgestrekte armen en naar het lichaam opgetrokken benen, de naar de vloer gesmeten bovenlijven, het zijwaarts neervallen,

over de schouders rollen, op de schouders staan. Alles, alles is geïncorporeerd, maar nog heftiger dan voorheen.

Contrapunt

Het vocabulaire van de choreografie roept associaties op met het contrapunt in muziek: lijnen lopen door elkaar, grijpen ineen, kennen verschillende startmomenten, achteloosheid blijkt geraffineerd geregisseerd. Hoe nonchalant met name in het begin de choreografie ook in elkaar lijkt te steken, nergens wordt toeval toegelaten. In feite werkt de choreografe De Keersmaeker even strak - en meedogenloos - als de componist Reich.

Want meedogenloos is haar werkwijze. Het publiek wordt

• Kracht en vaart kenmerken wederom 'Rain' van Rosas.

Foto Herman Sorgeloos

geen moment gespaard, haar dansers nog minder. Je vraagt je af hoe in deze sloopmarathon de tien uitvoerders het fysiek kunnen opbrengen de zware Europese toernee die nu wacht te volbrengen. De Keersmaeker heeft er echter alle vertrouwen in. Want bij de ovatie na afloop lachte zij zowaar. Weliswaar nog niet naar het publiek, wel naar haar dansers. Ook daarin lijkt zij zich te vernieuwen.

Rosas danst 'Rain'. Choreografie: Anne Teresa De Keersmaeker, muziek: Steve Reich. Gezien de première in Brussel, De Munt, 10 januari. Daar nog t/m 14-1 en verder o.m. van 7 t/m 10-3 in DeSingel, Antwerpen en 16-5 in Rotterdamse Schouwburg.